YOZ PARTİLERİN ÜLKEMİZE GETİRDİĞİ: İÇTE, BİTMİŞLİK; DIŞTA TESLİMİYET VE MAHKÛMLUK

Ülkemiz nereye gidiyor? Bunun farkında mıyız? Acaba başımızı avuçlarımızın arasına alıp düşünüyor muyuz? Ülkenin geleceği emin, ufku aydınlık, göğü masmavi ve parlak mıdır? Bilim adamlarımız, yazarlarımız, devlet ve siyaset adamlarımız ne diyor, ne düşünüyor ve daha önemlisi ne yapıyorlar? İşte milletimizin şimdi en çok üzerinde durması gereken sorulardır bunlar.

1990'dan sonra dünyada aslında çok büyük değişiklikler yaşandı. Adeta gözle görünür ya da görünmez fırtınalar esti, kasırgalar koptu. Rusya'da komünist rejimin çökmesi, Demirperde'nin ortadan kalkmasıyla doğu Avrupa'nın Rus esaretinden kurtulması, Körfez krizi ve savaşı, İran-Irak savaşı, bitmek bilmeyen Afganistan'daki iç savaş ve en son noktalandırılmış görünen İsrail-Filistin savaşı ve daha bir nice irili ufaklı olayın ördüğü değişim kurgusu, sadece 20. Miladi yüzyılı 21. Miladi yüzyıla devretme anlamına gelmekle kalmıyor, adeta bir çağdan bir başka çağa atlama niyetinden bir görünüm sunuyor. Yeni Dünya Düzeni adı altında edebiyatı yapılarak gözleri boyanan bu yeni sömürgecilik, emperyalizm dalgası, sadece ülkelerin maddi varlık ve verimlerini hedef almış olmakla yetinmeyip son direniş noktaları olan geçmişlerinden, geçmiş medeniyetlerinden ne kalmışsa onu da silip süpürme, hatta şuuraltılarında olanı da kazıyıp insanları geçmişsiz, geleceksiz, hatırasız ve umutsuz, etten robotlar ve Yeni Dünya Düzeninin işçileri ve hizmetçileri haline getirme planına dönüşmüş bulunuyor. Batıyla Doğunun tarih boyu karşılaşmalarının bu sonuncusu ve belki en trajiği olan (karşılıklı güçler arasındaki nispetsizdik ve bir tarafın en keskin olumsuzluk bilincine karşılık öbür tarafın

avunmadaki müthiş bilinçsizliğinden doğan trajiği kastediyoruz) bu ikilem, bilhassa Ortadoğu denilen İslam ülkesini tam kalbinden vuruyor, adeta ölümcül şekilde yaralıyor.

İşte, Haçlı Seferlerinden ve Moğol istilasından bin beter bu istila, sessiz ve sedasız yürüyor. Barış adı altında yürüyor. Kurtuluş adı altında yürüyor.

Buna karşılık, Ortadoğu aydınları, bilim, düşünce ve siyaset adamları ne kadar hazırlıklıdırlar, ne derece işin korkunçluğunun farkındadırlar? Bunu zaman gösterecektir. Zamanın göstermesi, artık iş işten geçtikten sonra fark edilecektir. Oysa, bize şimdiden geleceği kestirecek ileri görüşler gerekli.

İktidar ve muhalefet partileri ise, 60'lı 70'li yıllarda yaşıyorlarmışçasına bir kavganın içine gömülmüş, adeta dış dünyadan soyutlanmış durumdadırlar. Liderlerini gençleştirme, bu partileri günümüzün gerektirdiği yenilenmeye kavuşturamamıştır. İç politikada tam bir karmaşa ve belirsizlik, dış politikada da tam bir teslimiyet ve mahkûmluk, bu partilerin ortak tutum ve hatta karakteri haline gelmiş gibi gözüküyor. Ülkemizin kaderi bu mu? Kara alınyazısı mı bu yurdumuzun? Hayır ve asla. Ama, iki yüz yıldır devreye sokulan kadrolar, gide gide ve götüre götüre bu noktaya ve bu sona eriştirdi bizi. Şimdi, asıl, bugüne kadar devreye sokulmayan ve sokulmak istenmeyen yepyeni bir kadronun öne çıkması ve ülke yönetimine egemen olması gerekmektedir.

Son derece ince bir dış politika ile birlikte memleketin sosyal, ekonomik, kültürel ve siyasal gelişim ve dirilişinin sağlanarak Ortadoğu denilen Büyük Ülkemizde yeniden ayağa kalkış ve büyük devlet oluş imkânlarını arama ve gözetme biçiminde oluşacak iç politikayı izleyecek bilinçli, ahlaklı, idealist bir neslin, diriliş neslinin öne çıkmasından başka bir çıkış noktası görünmüyor.

Eskiyen, yenilenmeyen ve yenilenemeyecek gibi gözüken

partilerin, büyük parti denilen partilerin tasfiyesi artık memleket için şart olmuş, adeta ölüm kalım meselesi haline gelmiştir.

Küçük parti denilen partileri ise küçük değil, yeni partiler olarak görmek, sanırız, daha gerçekçi ve umut verici bir yöntem ve siyaset olacaktır.

Artık müzmin hale gelen enflasyon, kişilerin ekonomik dirençlerini de kırmakta, son birikimleri de tüketmektedir. Devletin iktisadi teşekkülleri can çekişmekte, buna karşılık özel teşebbüs, dış ekonomik istila karşısında ayakta duramayacak gibi gözükmektedir. Bu bakımdan özelleştirme de dertlere çare gibi görünmemektedir. Sosyal bakımdansa durum ekonomik durumdan da daha vahimdir. Bizi kaynaştırıp bir millet haline getiren ölümsüz değerlerimiz, adeta yokoluşa terkedildiğinden, etnik çözülüşler şeklinde görülen çürüyüş, korkulur ki, daha başka alanlara da sıçrasın. Batı, yurdumuzu kesinlikle Hristiyan toprağı yapma kararı vermiş, bunun için içimde tohum halinde bulunan ayrılma, çözülme, çürüme istidatlarını körüklemek, kamçılamak, için elinden geleni ardına bırakmıyor. Güneydoğu sorununda Batının bu tutumu ayan beyanken yine de aydınımız uyanmıyor. Daha başka alanlara da sıçratılmak istenen ayrılık ateşi körükleniyor. Gözümüzün önünde İstanbul üzerinde oyunlar oynanıyor. Yeni Ortodoks dünyası kurulması, Yeni Ermenistan hülyası, Yeni Rum büyümesi gibi çalışmalarla Anadolu'daki varlığımız sona erdirilmek isteniyor. Buna karşılık partilerimiz ne gibi düşüncelere sahiptir, bilinmiyor. Ne gibi önerileri vardır bu konuda, belli değildir. Farkında oldukları bile şüphelidir tehlikeden. Partilerimiz, bir tarih görüşüne ve bir fikir temeline sahip olmadıklarından, günlük yaşantıdan öteye geçemiyorlar, siyaset, günübirlik dedikodudan ibaret kalmaya mahkûm oluyor.

Dış politikada, işler daha acı bir görünümde. Kıbrıs, sanki, kaderine terkedilmiş durumda. Batı Trakya, Bosna Hersek, Türki Cumhuriyetler denilen kardeş ülkeler, Afganistan, hepsi artık bizim pek karışamayacağımız, dışımızda, Batının iştiha ve

istilasına maruz, sadece seyircisi olduğumuz facialar. Sırasını bekleyen kurban gibi köşesinde duran bir ülke gibiyiz. Hatta bunun daha ötesi: kurbanları kurban mahalline taşımak ve kurban edicinin önüne elleri kolları bağlı telim etmekle yükümlü bir kurban durumundayız.

Bu zincir, bu mahkûmluk zincirini nasıl kıracağız? Avrupa'nın, ya da Ortadoğu'nun yüreğine bir hançer gibi sokulmuş tüm Batı'nın, gelip yatağımızda işimizi bitirmesini kurbanlık koyun gibi bekleyip duracak mıyız? Oysa en umutsuz sanılan anda bile Allah'tan umut kesilmez. Gün doğmadan neler doğar. Yeter ki, umutsuzluğa kapılmayalım. Yeter ki, köklü çözümlerden yana olalım. Yeter ki, sun 'iliklerden kaçınalım. Yeter ki yeni nesli, diriliş düşünce ve duyarlığıyla yetişmiş genç nesli, DİRİLİŞ NESLİ'ni devreye sokmanın yolunu bulalım.

Bu iş partiyle olmaz diyenler, mevcut duruma razı olmuş olurlar ki, bu gidiş de doğrudan doğruya tarihin tozlu sayfaları arasında yitip gitmedir. Asıl bu iş cemaatle, vakıfla veya geleneksel kurumların zamanımızda son derece zayıflamış devamları olan müesseselerle olmaz. Vakıf, dernek, cemaat vb.nin başka fonksiyonları vardır ve asla devletin yerine geçemezler. Kimilerinin de kötü tatbikattan şikâyetleri adeta devlet düşmanlığına dönüşmüş, sivil toplum, insan hakları adı altında devletin sağlık ve güçlülüğüne duyarsız hale gelmişlerdir. Oysa, insan hakları, demokratikleşmiş toplum, sivil toplum dedikleri özellikler, ancak güçlü ve güvenlikli bir devletin varlığıyla var olan niteliklerdir. Kişi, toplum ve devlet ilişkisi sağlıksız ülkelerin akıbeti karanlıktır. Güçlü kişiler, güçlü topumu, güçlü toplum da güçlü devleti teşkil eder düşüncesi doğrudur. Ancak tek boyutlu bir doğrudur bu. Tersinden de sağlanması lazım bu kuralın. O da güçlü devlet, toplumunu, güçlü toplum da, kişiyi güçlü kılar.

Tanzimat'tan bu yana bir rejim yanlışı içindeyiz. Bu, devleti de işlemez hale getiren bir sistem yozlaşmasına dönüşmüş durumda. Yüzeysel bir düzenleniş, reform, ikinci cumhuriyet,

değişim ifadeleri ve girişimleriyle Batının arkasından koşup alelacele ona yeniden uyarlanma, kurtuluş getirecek bir köklü davranış olmayacaktır. Biz bu filmleri çok gördük diyebiliriz haklı olarak bu tür yeni oluşum iddiaları için.

Evet, bu düşüncelerle kurduk DİRİLİŞ HAREKETİNİ. DİRİLİŞ GÖRÜŞÜ, hareketimizin tarih yorumu ve çözüm paketidir. DİRİLİŞ TEZİ, kurtuluş yöntemimizdir. Batının kurduğu müthiş ölüm tuzağından ancak DİRİLİŞ reçetesi ile kurtulabiliriz.

Medya bizi duyurmadı ve tanıtmadı. Medya, kökeni itibariyle, misyonu icabı buna mecburdur. Yeni ve milletin bağrından doğmuş yeni bir medyayı getirmek zorundayız.

Milletimiz, büyük bir millettir. Tarihinde en umulmadık zamanlarda büyük dirilişler gerçekleştirmiş, tarihinin en büyük devlet ve medeniyet atılımını yapmış bir millettir. Yeniden dirilişi gerçekleştirmesini ondan beklemekte ve bu yüzden aydınları harekete geçmeye çağırmakta haklıyız. Umutluyuz. Çağı değiştirecek, yenileyecek güç, milletimizin ruhunda bir tohum olarak beklemektedir. İnsanlığın içine gömüldüğü zulüm ve çağdaş cehalet karanlığını yırtacak ışık, DİRİLİŞ IŞIĞI, bu tohumu büyütmekle, bir meşale gibi parlayacaktır.

Medeniyetimizin yeraltına geçmemesi, yeniden gün yüzüne çıkması ve ancak onunla yaşayabileceğimiz, varolabileceğimiz gerçeğinin bilinmesi, ancak hareketimizin , hareketinizin , DİRİLİŞ HAREKETİ'nin gelişip serpilmesi, büyümesi, her yerde teşkilatını kurması ve Devlet yönetiminde söz sahibi olmasıyla mümkün olacaktır.